

Prosinec

Bolesti jako vlny přicházejí a odcházejí. Nedají se srovnat s prožíváním orgasmu při porodu, který mi popisovala moje moderně založená lektorka z předporodního kurzu, ale mají daleko do hororových historek mojí matky, v nichž se pánev roztrhne vejpůl a ženy upadají do agónie.

Nasávám rajský plyn a vzduch a vyhlížím Tobiasovu šibalskou tvář, která jako by se chtěla podělit s celým světem o nějaký tajný vtíp. Když se s ním moje matka setkala poprvé, sdělila mu, že vypadá jako přátelský koník. Z tohoto srovnání nebyl příliš nadšený, ale mně to udělalo radost.

Konečně přišel, samozřejmě pozdě, zmeškal by i narození svého prvního potomka. Tmavé kudrny má rozčuchané ještě více než obvykle. Jsem si jistá, že za jeho unavený obličej může očividně špatně načasovaný flám ve městě. Tobias není zrovna úzkostlivý typ.

Když jsem ho poprvé uviděla, jak křepčí na tanečním parketu, udivilo mě, že jsem hned věděla, že to bude ideální partner a skvělý otec. Náhle porodní asistentka zakřičí: „Miminku netluče srdce.“ Místnost se najednou naplní světlem. Lidé v modrých pláštích s rouškami spěchají dovnitř a Tobias, neholený a zpocený, brečí a říká: „Ano, ano, cokoliv, jen ať jsou v pořádku,“ a já dostávám epidurál a začíná akutní porod císařským řezem.

Dávají stěnu nahoru, na doktory už nevidím a dochází k podivnému přehrabování, jako kdyby někdo stěhoval nábytek v mých vnitřnostech. Upadám do bezvědomí a opět k vědomí přicházím. Hormony, které se uvolňují při při-

rozeném porodu, stejně jako velmi silné léky od doktorů působí skvěle, po devíti měsících rozčilování jsem naprosto klidná.

Znovu zatáhnou.

Někdo volá: „Je to holčička!“

Slyším hlasitý nářek, to je moje holčička, tam za tou stěnou. Stále ji nevidím. Vteřiny jsou jako věčnost. Musím ji vidět.

Konečně, konečně mi ji dávají do náručí.

Má velké šedé oči, jedno je o něco menší než to druhé. Na chvílku mě napadne, že není moc hezká. Záhy jako by mi však v hlavě něco sepnulo, a moje holčička je ta nejkrásnější, i když má tvář trochu nakřivo a její šedé oči nejsou stejně velké. Tobias stojí vedle mě, pyšný a plný lásky a slzy štěstí se mu nekontrolovaně linou po tváři.

Je to nádherná chvíle. Jedna z těch, kdy nechcete být nikde jinde a dělat nic jiného. Kdy se minulost a budoucnost rozplynou a existuje pouze teď a tady.

Odvážejí mě ze sálu spolu s mojí holčičkou a já si říkám: Tohle je jen začátek. Ona je moje, navždy. Máme celý život na to, abychom se poznaly. Cítím příval lásky, který jsem nikdy předtím nezažila, přechází na miminko, na Tobiase a vyzářuje dál, je jí dost, aby rozjasnila celý svět.

V minulosti jsem viděla několik novorozenců a každý z nich se chvěl, jako by všichni žasli nad nádherou tohoto světa a nekonečnou vzdáleností jejich cesty. Ale ne moje holčička. Moje malá cestovatelka je naprosto klidná.

Náhle sebou začne škubat. Jen zahlédnu, jak se jí třese sevřená pěstička. Tobias křičí: „Ona má záchvat!“

Okamžitě mě napadá hrůzná myšlenka: To je konec pro moje děťátko. To je konec našich dosavadních životů.

Opět to vypadá jako scéna vystřižená ze seriálu *Pohotovost*, kde doktoři v pláštích neustále pospíchají.

Pokud se chcete někam posunout, musíte si to naplánovat. Já o tom něco vím, pracuju jako kuchařka. Chcete-li například připravit *bešamelovou* omáčku, budete potřebovat správné ingredience, ve správném poměru a ve správný čas. Měření, načasování, péče... Tyhle věci jsou mi naprosto vlastní. Tobias to nechápe. Je muzikant a skládá hudbu pro televizní dokumenty a krátké filmy. Mállokdy vstává před polednem a nechává papíry, oblečení a další známky své existence pohozené kdekoliv. Všude chodí strašně pozdě. Prý rád věci nechává osudu a tomuhle on říká tvořivost. Já jsem taky velmi kreativní. Ale když připravujete omáčku, nemůžete být nedbalý. To prostě nejde.

Jakmile jsme se začali pokoušet o dítě, naplánovala jsem vše do nejmenšího detailu. Víím, že...

... se naše dcera bude jmenovat Freya (pěkné staromódní jméno, ale s novodobým nádechem, které znamená: nordická bohyně lásky a zrození), i když Tobias tvrdí, že jen přes jeho mrtvolu.

... bude mít široká ramena a nádherné dlouhé nohy po něm a po mně zase rovné světle hnědé vlasy a velké vážné oči.

... bude mít jeho *jolie de vivre* a moje organizační schopnosti.

... až nás pustí z nemocnice, vše prodáme a odstěhujeme se na jih Francie.

Takže teď, i když tu ležím v morfinovém opojení a doktoři v pláštích odhánějí Tobiase a berou dítě pryč, mě nic nemůže vyvést z míry. Vše je naplánované. Vše dobře dopadne.

Na jihu Francie se budeme krásně vyhřívat na sluníčku. Lidé budou přátelští. Naše dcera bude bilingvní, sofistickovaná a chráněná před všelijakými pochybnými existencemi.

Nebude se domáhat posledního modelu tenisek Nike a nebude jíst nezdravá jídla.

Úplně vidím dům, který si koupíme: domeček v Provence, u dveří rostou růže a topolovky růžové, na obzoru se rozprostírá pole s levandulí poseté olivovníky, a tmavě modré moře přechází do azurové oblohy.

Vznáším se nad tím mořem, polem a naším domkem a tam někde hluboko pode mnou Tobias, naše dcera a já žijeme své dokonalé životy.

Vzbudila jsem se brzy.

Chci být se svou holčičkou.

Je těžké odhadnout, jestli na mě ještě působí morfin. Stále jsem malátná a zmatená, ale také cítím strašnou bolest.

Stojí mě velké úsilí si vzpomenout, kde jsem; je to malá privátní místnost, kterou má nemocnice pro takzvané speciální případy. Vedle mě někdo chrápe, což mi připomíná, že Tobiasovi dovolili tady přespat na nafukovací matraci. Na nočním stolku mi zazvoní mobil. Zašmátrám po něm a odmítám hovor. Chvilku nato mi přijde smska: *necoo novéeho?* To je moje nejlepší kamarádka Martha – architektka, svobodná a příliš zaneprázdňená, aby si dávala pozor na pravopis. Vůbec nevím, co jí mám odepsat. Odkládám to na později.

Přichází sestřička a vytahuje mi cévku. Neměla jsem ani ponětí, že nějakou mám. Zdá se mi, že mé tělo se ode mě v určitém okamžiku, asi před osmi hodinami, oddělilo. Vytáhnutí cévky bolí jako čert. Zvracím – nevím, jestli je to kvůli bolesti, nebo z morfinu.

„Jste v pořádku?“ zeptá se sestra, a protože nevím, co jí mám odpovědět a potřebuju vstát, zalžu, že je mi dobře, a ptám se: „Mohla bych prosím vás vidět svou holčičku?“

Naše dcera leží v potemnělé místnosti, plné přístrojů vydávajících zvuky, spolu s dalšími novorozenaty velkými jako pěst, která jsou v průhledných, barevně osvětlených inkubátorech. Okamžitě ji poznávám – ve srovnání s ostatními nemluvnaty je dvakrát tak velká. Leží v otevřené postýlce, svinutá do klubička, z nosu jí vychází hadička a na noze má lepicí páskou přichycený drátek. Nad její hlavou je umístěno několik monitorů, které sledují vitální funkce: srdeční rytmus, saturaci kyslíkem a dýchání.

Sestřička vysvětluje, že se jedná o novorozeneckou JIPku, novorozeneckou jednotku intenzivní péče, a ukazuje nám, jak malou máme zvednout, aniž bychom odpojili nějakou hadičku.

Poprvé držím svou holčičku v náruči. Je dokonalá – růžové rtíky, drobná ouška a pevně zavřené oči. Počítám její řasy – na pravém víčku má čtyři a na levém je jich pět –, představuji si, jak tajně rostly v mé děloze stejně jako semínka pod zemí.

„Je překrásná,“ říká doktor. Cítím nával štěstí a hrdosti.

„Pokud dovolíte, maminko, podívám se speciálním přístrojem na zadní stěnu jejích očí.“

Šetrně mi ji bere z náruče a já jsem jí zcela pohlcená a dívám se na ni, zatímco ji vyšetřují. Poslouchám, jak doktoři diskutují o jejím stavu. Je to velmi odborné. Vypadá to, že nacházejí mnoho věcí, po kterých pátrali. Mám z toho radost, mám radost ze své holčičky.

Po dost dlouhé době se na mě doktor obrátí. „Má kolobom, který postihuje levé oko. Sítnice a duhovka se řádně nevyvinuly.“

Dívám se na něj nechápavě, každý přece vidí, že tohle malé stvoření je přesně takové, jaké má být.

„Vaše dítě nebude slepé,“ říká. „Možná bude trochu dalekozraká.“